

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

orospu
kirmizi

umay umay

ithaki

orospu kırmızı

umay umay

İthaki Yayınları - 1840

Yayıma Hazırlayan: *Burak Albayrak*

Kapak Fotoğrafı: *Umay Umay*

Kapak Tasarımı: *Seda Kaplan*

Sayfa Düzeni ve Baskıya Hazırlık: *B. Elif Balkın*

1. Baskı, Mart 2021, İstanbul

Bu kitap daha önce toplam on üç baskı yapmıştır.

ISBN: 978-625-7650-30-4

Sertifika No: 46603

© Umay Umay, 1998

© İthaki, 2021

Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

İthaki™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. A.Ş.'nin tescilli markasıdır.

Caferağa Mah. Neşe Sok. 1907 Apt. No: 31 Moda, Kadıköy-İstanbul

Tel: (0216) 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34

editor@ithaki.com.tr – www.ithaki.com.tr – www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık

Maltepe Mah. Hastane Yolu Sok. No: 1/6, Zeytinburnu-İstanbul

Tel: (0212) 613 30 06 denizmatbaamucellit@gmail.com

Sertifika No: 48625

umay umay

orospu kırmızı

şiiir

yüreklerinin en düşsüz yerinde
öyle apansız kalakaldım.
ben kötüyüm, erdem kimin adı.
bir bıçakla rüzgâr sokarım içime
sonra iyileşeceğimi söylerim
cam kırıklarının üzerinde sevişmekten bıktım derim.
az acıyı arıyordum kendi kanımı içiyordum derim.

dilsizim
babam da yok benim.

bu; iki küçük kırmızı balığın öyküsü.

yüzümün yarısıyla nefes alıyorum. yüzümün yarısıyla dans ediyorum. trene biniyorum. ve metrolara ve otobüslere ve trenlere... yüzümün yarısıyla balkonlardan düştüm. yüzümün yarısıyla rüzgâr serptiler uyandım. yüzümün yarısıyla düzdüm kalabalıkları. sana dolmakalem çaldım, çam ağacı koparttım. ve yüzümün yarısıyla ben.

mumdan benim yüzümün yarısı. ve gölgeden çıkmış gibi, terli, salyalı. yetimim ben, istasyonlardaki bavulları çalarım. fırfırlı ne kadar külot varsa, hepsini... yüzümün yarısı öyle işte.

pirinç işlemeli bir aynada kırıldı yüzümün diğer yarısı. herkes uyuyordu. istanbul,da hicaz makamında ezan sesleri duyuluyordu. yüzümün yarısı benim, yüzümün yarısıyla hep yarım öyküler anlatırım. görünmeyen bile değilim. peki sen, yarım dudaklı bir kadını öpmek ister misin... yarım bunları...

elleri tutuştuğunda onların, bir iblis gibi güleceğim. onlara kıcıımı göstereceğim. kıcıımın yarısıyla güleceğim. beni yarım bırakanlara. taksim parkında beş parasız ve çıplak bırakanlara ve beni düzen kravatlı adamlara, pezevenklere; benim yüzüm yarım ama kalbim iki tane diyeceğim. geliyorlar. her şafak vakti rüyama saldırıyorlar. başka hayatım yok ki benim. çekilin üstümden, nefes alamıyorum. birazcık acınız yok mu hayvanlar, ne faydası var ki bana saldırmanın it oğlu itler. kocaman bir kâbusun orta yerinde çıkıp geldiler. hey sokak orospusu dediler, senin diğer yarın da biziz. yalan bu... inanma. benim sevgilim her gün gller getirir bana. aşkım der, ne güzel gülüyorsun. cep telefonu bile var. korkarım diye gidemiyor yanımdan. korkarım. ona şarkı söylüyorum.

doğrum yok benim. her yarım şey gibi. ne kederli ne de mutlu. hiç hikâyen yok mu senin. ama dinliyorum. biliyorum ki yarısı ölen bir kadının son isteğini yerine getirirsin. hadi, tek bir hikâye... ama sen de bir bok değilsin işte. bana ancak bir pislik gerekir. bütün, pis bir adam.

öpüler sabah dörtte, her yarım Şeyi toplar, en işe yaramaz oyuncadı ıapıma bırakırlar. eğer o tokalara rastlamasaydım sana bunları yazıyor olur muydum. düŐünme, uyu. belki bir gün kapını almadan geçerim, sen de kapıyı açmak için yeniden kalkarsın. sana tek eŐyam olan piriç aynamı gösteririm. tabii satmamıŐsam eğer. Çeker hastasıyım, yüzümün yarısı sık sık düşer. Çok irkin olurum, inanamazsın. hele regl öncesi. hele alkol almıŐsam. komik aslında bütün bunlar. ben çok gülüyorum. hadi sen de gl. yüzünün tamına sr oramı, yüzümün yarısını arama.

hadi sen de gl. kent karla kaplandığında, benim buzdan bir yatağı olacak. tıpkı pamuk prenses gibi. stme basan her kpeğı lanetleyeceğim. hem de topuklarından, en l yerlerinden... bir daha öldüreceğim. bir daha, bir daha... taksim parkında, reklam neonlarının ıŐıldattığı panoların altında... geldiğim yeri bulsam; tekrar oraya kaçacağım.

bana muhallebiciden tavukgöğsü alırsın. belki bana bir adres bile satın alırsın, çok paran vardır senin. belki ameliyat ettirirsin; gitsin diye yüzümün diğer yarısı da. nerem varsa insan kalan... işte orası acıtıyor.

iyi şeyler bana gelmez. kargalarla birlikte oturuyor serçeler. ne uyku ne uykusuz...ne gündüz ne de akşam. ne sabaha karşı ne de sen. hiçbir şeyi sevmiyorsun değil mi... sen de benim gibisin işte.öp beni canım, otomatik anarşistim; yüzümün yarısını. hiçbir boktan anladığın yok... canım, çocuk erkeğim, reçelim, karayemişim... yüzümün yarısı internette benim.

tokalarımı posta kutularına atacağım. bir kalkabilsem ayağa, yani sabah olunca... yani arkadaşım sırrı hapisten çıksa... yabani ceviz ağacını sallayacağım. yüzünün tamamını hazırla, bütün kuşlar havalanacak. içlerinden 'o' olan kuş mektubumu kapıp kaçacak. gökyüzünde bir arya "aryabesk". çiçeksiz, renksiz, sessiz betonların arasına düşecek. diyecek ki; insan hayatta bir kez ölür arkadaşım. bir kez orgazm olur, bir kez yemek yer, bir kez güler, bir kez ülkesiz kalır, bir kez sadece bir kez âşık olur ve sadece bir kez acı çeker. yüzümün...

o zaman anlarsın, içinden 6, ya kadar say. sonra gel al bırakamadıklarını. nefret etmemek elinde değil. yapma. bir mum söndüğünde bir denizci ölürmüş, ya da mavi yüzlü bir kadın... yarısı da...,

aynı kılıçla ölmek istiyorum. eşit bir ölüm istiyorum.
sokaklar ve kalbim için. ama yok, inan yok. her defasında
kırılan bir kurşun kalem bu. her defasında kırılan bir
kurşun kalem bu. onun görünmez olduğunu söylüyorum.
seni bir tek dokunuş için ölümsüz yapıyorum. ben de en
az senin gibiyim. ve en çok senin gibi.

gönderdiğin mektupla karşılaştım. sokaktan geçen kamyon oturduğum koltuğu devirdi. zaten hep sensiz olduğumu anladım. zaten hep sana yazıyor olduğumu. büyük bir hızla kendi hapishanemi inşa ediyorum. güvenilir ve pahalı çelik. çok ağladım, çok erkek oldum ama çok da kadın. kimseyle, kendimle bile yaşayamadım. birkaç sözcük inliyor dilimin altında, gerçek ne bilmiyorum. bir suçlu gerek bana..; hemen şimdi, benim gibi.

her şey dönüyor ve kendi etrafındaki tüm masumiyeti yok ediyor. her şey dönüyor ve kendi etrafındaki tüm masumiyeti yok ediyor. cehennemi sevmekten başka elimde insanca kalan ne var ki.. herhangi bir sokakta ona rastladığımı unuttuğum için seviyorum cehennemi. cehennemi, ruhu hâlâ üşüyenler için istiyorum. kendi kötülüğümü istiyorum, son bir defa ara istiyorum.

ama yapamıyorum.

kentleri yakmayacağım. kentleri sularla kaplayacağım.
ıslak pardösülü adamlara âşık olacağım. hâlâ sıcak
bir koltuk altı dilenen fahişelere, düşlerinden vurgun
homoseksüellere. yeterince masumuz artık diyeceğim;
kalmadı gözyaşımız.

işte..; al beni ve kirlet. sonra su kentlerinde yıka. boğ
sonra beni; “bir ihanet daha yetim kalıyor” diye tam
bağırarakken....

soyundum ve görüntünü gardırobun kapısından silmeye çalıştım. ikimizin tanıştığı koltuğa oturdum. sesini silmeyi beceremedim. en iyisi aşktı..; onu bulduğum yere beni götürecek bir ayna aradım. güvercinlerimi anlattığım yazıyı sana göndermek istedim; sana dokunmak istedim, ince uzun küpelerim sırtına değsin istedim. açık, gergin ve güçlü bir şey bu. aşksızlık dansa yenik düşmektir. giyindim, hava çok sıcak.

fotoğrafını duvara asıp, sözcüklerin yok etme, var olma savaşı verdiği sayfaları yırtıp atıyorum. kendine söyleyemediklerini dudaklarının kenarı anlatır bana. korkularını, korktuklarını. her şeyi, her şeyi unuturum. sadece bir fotoğraf için evime diğer gecelerden daha erken dönerim. daha erken uyanırım, en az senin kadar..., neyim. gözlüklerine patlayan ışık, onu unuttuğum bir gece, yaktığım koltukta bana rastladı. sevgilimi pencereden aşağı attım.. babamı menekşe saksımın içine gömdüm. perdeleri sıkıca kapattım. artık uyanık kalabilirim.

öğrenerek işlediğim tüm nakışların, beni sarıp teskin edeceği bir uzaklık olup olmadığını düşünüyorum. iyi ki ihanetler var... bu sözcüğü değiştirip başka bir şey yazamıyorum. ben bir afrikalı gibi seni yiyebilirim. uyurken paranı çalabilirim. sana bakıp kaçabilirim. kızıp bıçaklayabilirim de, “seni hep böyle seveceğim” diyerek.

en yakın arkadaşım, beni kırabileceğini söyledi. kırılabilirim. ama önce mektubumu bitirmeliyim.

benim sedef terliklerim var. ve mavi buzdan tokalarım. senin için tango çaldım, “ama neden” diyerek. biraz ötede buldum; bana bir tango borcun var.

şarkı dinleyip kitap okuyorum. arkadaşlarım nerede kaldı. müzik dinleyip kitap okuyorum. yani bu çok sonra demek. uykuya geçmeden bir saat önce. yani çok sonra. sıcak, çıplak ve isteksiz kalıyorum. soğuğu seviyorum, kibritçi kızı. ama sıcak ülkeleri merak ediyorum. orası bilemeyeceğim tek yer. beni de yanına alır mısın..

yolculuk uzun sürmez hiçbir zaman. seni çok uzun düşünüyorum. sahnede dans ediyoruz. pis ve güzelim. tenimdeki kadını keşfediyorsun. hemen oyuna hazır bir piç olduğunu anlatıyorsun. aceleci, âşık ve çocuksun. o zaman, otel odasından çaldığım mektup açacağını fark ediyorum; çorabımın içindeymiş.

boşluğuna aşk düşürmek istiyorum. atlar kadar hızlı, atlar kadar yavaş. benim konçlarım ve botlarım var. parçalarımı dolabımda saklıyorum. uçamayacağım uzaklıkları ve bir de.....; tango yapalım.

sen güzel şiir okursun. oğluma, beni beğeniyor musun, diye sorarım. beni aramadığını söylersin; bana gelmeyeceğini. deniz,in fotoğrafını aynaya yapıştırırım; beni hep sevecek bir tek onu buldum derim. sonra...

benim öyle çok şeyim var ki..; iki kalbim, iki adım, iki dudağım, iki...

dur. gitme. sana bir şey verecektim

20

beni hangi dalga sesine çağırdığına bir bak. yağmurdan ıslanmış bir banka oturuyorum ve bu karın ağrısı demek. karşımda sahile çarpıp geri dönen deniz; paris, berlin, hong-kong, ürdün, yemen... sular bir şeyler söylüyor, rüzgârsa onları kısa bir süreliğine oyalamaya çalışıyor. arkamda kapıcı çocukları, mavi ojeli orospular, blucinli dilenciler, kaldırıma park etmiş otolar..; bu açık hava tiyatrosunda aynı hüznün kırbacıyla irkiliyorum.

beni hangi dalga sesine borçlu çıkardığına bir bak. ileride, çenesini kaşıyarak suçlular gibi hızla yürüyen adama; bisikletinin altında oyuncak bisküvilerimi ezen çocukluk arkadaşıma ne kadar benzediğini anlatmak istiyorum. arkamdaki arabada sevgilisinin ellerini öpen delikanlıya; “beni de böyle sevmişlerdi ama teypte başka bir şarkı çalıyordu” demeyi.. bir zamanlar...

birisi, dünden daha çok mektup yazdığımı söyleyebilir mi.. beni dünden daha az sevdiğini. yüzünü, geçen yaz denizden çaldığım taşla tem yoluna çizdim. omuzlarıma sürdüğüm gül kremi kokladım, tanrıya dua ettim. “sen yoktun, niçin geleyim...” diyen bir aşk mektubunu anımsadım. “en son kötülüğün kaldı bende, en son ben sevebilirdim seni” diye biten. arabamı sağa çekip dikiz aynasında makyaj yaptım. sana ihanetlerin en büyüğünü hazırladım, en kanlısını; bir gün beklediğin gibi benden.

beni hangi dalga sesine uçurduğuna bir bak. sen çocuk oldun, ben hain kaldım. senin olursam, soğuk, ince çizikler açılır tenimde; sutyenim yanar, mektup yazamam. seninle olmak, pijamalarını katlarken; “ben öldüremem onu, ama” demek...

neden ölelim ki.. neden birileri vapurdan baksın
otobanların kenarına kendini atan bu kadına.. neden
beyaz köpüklü halıda senin dalga sesinle boğulsun
ki.. ...arkama bakınca başım dönüyor. boyacı çocuk
ayakkabılarımı boyamak için diretiyor. bu uzaklıktan
düşersem yakalayabilir misin beni... ne kadar
kalabalığım ve ne kadarsın içimde. gözlerime bakmak
istemişti herkes..; nah baktırırm.

yenik alınlı bir peygamber gibi yine her şeyi kurtarmak istiyorum. yine.; düşmemeliyim. kar yağacak, kış sözcükleri bulabilmek için yalnız yürümeliyim. boyacı çocuk daha da çok bağırırsa...
apartman boşluklarını teker teker doldurmalıyım.

ben varoşların dansıydım, o prenslerin anarşisti. ben çok zengin olmak istiyordum, o ise serseri. ben onu sevenlerden nefret ediyordum, ama o herkese beni sevmelerini söylüyordu...

beni hangi mektuplarla örttüğüne bir bak. ıslak
fotoğraflara değiyorum; lanet okudu biri bana, onu
aynada gördüm.

beni hangi....

tarabya sırtlarına gümüşt n yağmur akıyor. beni böyle
görme diye yüzümü kapatıyorum. midem bulanıyor,
bir de yazıyorum..; imk nsız.

dur. birileri yola elmas kolyelerimi düşürmüş.
bacaklarımı karanlık sulara sokuyorum çünkü, bir
kadın ağlamış “yıldızsız kaldı gökyüzü” diye. gidemez
o.. gidemez... gidemem. sadece sırtımı  p ve  ş y p
 ş mediğimi sor. “elbisen yırtılmış, rujun neredede..,
beklediğim seni böyle görmeye tahammül edemem
ki” de. yola dönüp gözlerinden d ş rd ğ n anıları
toplarım, bütün elmaslarımızı. iste benden onları,
hadi... ben.., ben.., iyi bir insanım.

midem bulanıyor. gidemezsin.  oraplarımı veririm
sana, angora kaşkol m .., “bak, bunları çok severim”
cam bileziklerimi. al onları benden, özlediğini anımsa.
izin ver yanına oturayım, hiç konuşmam.

artık ses çıkmıyor parmaklarımdan; annem babamın tabutuna saklamış yüzüklerimi. koluna sarılayım, hiç konuşmam. ne kadar çok şey öğrendim senden ama ne kadar az yaşadım. ne kadar az yemek yedim, azıcık güldüm... ihanet ettim dostlarıma; onlar başka yollardan gittiler. beni, bu elmas kolyelerle kandırdığını düşündüler. sert bakışlarıyla, “hırsızları çok seviyorum, orospuları, devrimcileri, annemi senden daha çok seviyorum” dediğin için dizlerine düştüğümü gördüler. külodumu giymeyi unutup uzungöl,e gittiğimi duydular. ben her şeye hazırdım, boya kutularına tutunarak ayakta kaldım. tarabya sırtlarına tıpkı bugünkü gibi her gün gümüşten yağmur yağdı; işte bunu hiç biriniz göremediniz.

dostlarımı affetmedim. seni.. duyuyor musun.. sen gidemeyeceksin ve ben de seni orada, öyle bırakamam. izin ver sırtına sarılayım, çok konuştuğumu söyleme.. saçlarımın sıcaklığı sana üşüdüğünü fark ettirmesin. yüzüme kapatacak kapılar veririm sana, çantamın içinde yığınlarca var. ne olur, dur... dur gitme, sana bir şey verecektim.

seni bıçakladığım yerde “artık mektup yazmayacağım” dedim. sana doğru yola çıkmışken aynı kederli heyecanla “bu kadar çok ağlamamalıyım” diyordum. karşıma buldum; ne olur beni çok, ama çok..,

bilmiyorum. tuhaf bir hediye aldım sanki, onu almaktan hep korkmuştum., tanrım ne kadar kırgınım; seni memelerimin altına saklamak istemiştin, mavi taşımın yanındaki avcuma... beni yanağımdan öpmene izin verecektim. “on gün beni sadece yanağımdan öpeceksin” diyecektim. “benim nefretim bu işte.”

arabanı takip ederken, her gece; seni uğurlayan sise, beklediğinden çok ya da az olan kadına, kaybolarak, asıl acıyı nasıl verebileceğini hissettim. arabamın lastiği patladı. ağlama bebeğim, her şeyi nefret edecek kadar çok sevdim. artık beni terk edemezsin. küloduma sardığım şarkı, haklı çıkartıyor beni. sadece o, bak ben de yalnızım. biraz sonra ağlamaktan vazgeçeceğim ve saçlarımı siyaha boyayacağım. “benim matemim bu işte.”

bıçaklanmak istemiyorsan niçin kumsala geldin... anlat hadi. ben aptalım, ben âşığıım.., gelen ve terk eden olmak nasıl bir haz... yazdıklarımı ilk kez soru işareti koymak istiyorum. kocaman soru işaretleri çizmek istiyorum. beni neden balkondan atmadın. annenin balkonundan; sana anne derken... polisler, şüpheli şahıs olduğumu düşündüler. katil olan sensin. kimseye tutuklatmam seni; “benim anneliğim budur işte.”

yazdıklarımından daha hızlı ve daha çok koşabilirim, oynayabilirim diye mi bahçenin demir parmaklıklı kapısını kapattın; “6 gün burada bekle orospu, saygılı ol, itaat et bana. baban öldü ve ben de bir yahudi,yim, baktırdığın falda çıktığı gibi.., sekiz ay önce bana kitap yazacağını söyleyen bir falcının evinde. orospu, benden çok kendi olan, bir daha bulmalıyım seni neden sevdiğimi. bir daha kaybetmeli ve bir daha bulmalıyım.”

fren seslerini duyar duymaz bahçenin demir parmaklıklarına koş; fırfırlı külodum orada. eline al, avcunda sık, göğsüne sür; “onu hiç acıtmadım ki” de... “benim aşkım fırfırlı bir çocuk külodudur sadece.”

6 gün sana yazacağım. yeni botlar alacağım, dişlerimi yaptıracağım, kilo vermeyeceğim. kulaklarımın arkasını ve boynumu yıkamayacağım. antama küçük kırmızı bir balık koyacağım.., senin de bana son hediye. Üstelik sen, en fazla sen küçük kırmızı bir balıkken... ağlamayacağım işte, yine sen ağlayacaksın.

bir sen bağıracaksın, bir ben susacağım. bir sen, bir ben susacağım. bir sen kıracaksın, bir ben. benim savaşım böyledir işte. 6 gün sadece bunun için beklerim. en gerçek veda için. ben o kitaba adımı yazarım; sen de ilk adını bulursun. , gültekin.

ölüyorum, annem bana hiç kızmıyor.

annem annem, ege denizi kurudu, yosunlarını kaldırım taşlarına atıyor. kaldırım taşlarının altına sızan gözyaşları var. inan, asla bu olmayacak sözlerim. onu özlüyorum. damarlarım çekiliyor, içime aynı basınçla gül kokuları serpiyorum, oda spreyleri... ya ararsa ya aramazsa derken bir fırtınada patlayacak kalbim. annem annem, kadın oldum yine ben. onun her yerini yalamak istiyorum. kulaklarının arkasındaki kanat seslerini yalayıp yutmak istiyorum. sırtımı dönüp gidebilirsem eğer her şeyi ona vereceğim. annem annem, hangisi daha çok aşk....

kahverengi dalgalar kaldırım taşlarının altında yalnız bize ait olan iki elmayı ıslatıyor. onun aşkı kaçık siyah çoraplarımı giydiriyor bana. hani o ışıkları vurmak için sahnede giydiğim çoraplarımı. bütün gün dans edip onu bekliyorum. hani o bakkala giderken giydiğim ve beni dövmene sebep çoraplarımı. elimde değil ki. elimde olsa hep bana gelen uçak tarifeleri yollardım. bir de yüzüne benzemeyen haritalar çizdim. en güzeli bu, en içlisi. atsın öteki yazdıklarımı. dönecek bir gün, deniz üstü odalı aşk şiirlerime. “ben senden daha çok buyum” diyecek... aynı güçle, aynı arzuyla, şehvetle. ;

berlin,de yollarını şaşırırsın diye iki dua okudum. hiç bir kadınla sevişmesin diye. üçüncüsünü bir dilenci verdi.. saklıyorum.

annem annem, acaba yapıştırdı mı fotoğrafımı otel odasındaki duvarına. bakıyor mu geceleri... anımsıyor musun, babam “sabah yüzlü kızım” diye öperdi yatağımda. anne, bu adam bana, sen gecesin diyor. belki ağlıyordur, onu görüyorum ya, biliyor ya... orospu olduğumu herkese söyledi mi.. beni sevmediğini... nasıl çok isteyip, bir türlü âşık olamadığını... ben onun... annem annem, belki yarın sever.

vücudumla bütün duvarları yıkmak isterdim,
kamasındaki elmaslara vurgun bir bıçakçı gibi...
tutunmama izin ver ya da öldür dedim. annem
annem, o beni 6 yerimden, hem de o gece, hem de
tüm sorularıma yanıt bulduğumu zannederken, hem
de kırmızı rujumu henüz sürmemişken... beni on iki
yerimden öptü.

ben tüm sahtekârları güldürürüm, tüm fırsatçıları, tüm şarlatanları.. daha gerçek oluyor bir yanım ve bu beni daha fazla acıdan koruyor.

annem annem, istedi. sonra, istersen öl dedi. bıçağı kendime sokmamı ve seyretmeyi istedi. aşktan ölmemi, ve karşısında ağlamamı istedi. sakın korkma annem annem, daha 6 yerim var benim.

sana yazarak kurtuluyorum. bir de çubuk kraker yiyorum.

ten sadece ama sadece yazarak anlatır. ne mucize, zaten hep güzel bir kadındım. sen atını okşarken yine şans rüzgâra gülecek. bir daha uzak ülkelere gidersen her şeyi anlayacağım; bir şair gibi bir şairi, bir kadın gibi bir erkeği, bir erkek gibi...

tamam sustum ama yazacağım. çünkü yine bende sendeki kadına koşan çocuğu gördün. seni anlatmıştım daha hiç tanışmadığımız defterlerimde; ne zaman oraya gelsem aynı türküyü söylüyorum; “yine ben sardım yaralarını” diye biten bir dokunuşu... tamam sustum. ama, ten kendini sadece ve sadece okuyarak anlatır. şimdi nefes al.

bıktım bu sözcüklerden. evirdim, çevirdim, yazdım
durdum. kollarına yüz bin kez sarıldım. gazoz kapağı
diyor ki; asfaltın üzerinde tekmeleyip durduğun tek
bir gerçek kaldı. tek gerçek, hiçbir şeye sahip değilim.
içimden beni sokağa çıkartan, seviştiren; içimde beni
sonsuz kuşkuda bırakan bir yaratık duruyor. inan
bıktım bu sözcüklerden; karanlık, gece, çocukluğum,
eski kocam, korku, yeni sevgilim, afrika, çilek,
tanrıçalar ve çalan telefon zillerinden bıktım. bir de
kırmızı rujdan. kendi fotoğrafına gülümseyen, kendi
içkisinde boğulan, kendi annesinin celladıyım. buyum
işte, başka türlü nefes alamam. çocuk da doğuramam.
hadi nefes al...

vazgeçilmez olana saplandım, çukura düştüm; aslan kafesine. alkışlanacağım bir tek gün için mi bu çırpınışlar..., beni sevdiğini söyleyeceğin gün için mi... yazmak beni sokaklara tüküren bir orospu yaptı. başka kostümlerle, başka başka örtülerle, kendimle yalancıkdan arkadaş oldum. veda,kâr oldum dostlarıma. oturmuş, içimi yalayan bir sığınak kusuyorum. baştan beri yalancıyım; bak, ölüme bile inandım.

bir sözcükle ağaçların yapraksız kaldığını gördüm,
kutup ayısının hayata döndüğünü.. filmlerden
daha çok ağladığımı gördüm. anlatmam şart mıydı,
sayfalara bir ekran döşemem şart mıydı..., ama ne
yapayım, seni parçalanmış çocuğum gibi sevdim. seni
topladım. seni attım. seni boşalttım, seni doldurdum,
seni çiçek saksılarımdaki babamın yanına gömdüm.
seni uyandırdım. seni anlattım; artık büyümeyen
çocuklar doğuracağımı söyledim. bir nefes daha al. aşk
mektuplarıyla erkeklerimi aşksız bıraktım; annesiz,
donsuz, çikolatasız, ormansız.

bugün ölüm orucunda ölenlerin sayısı on iki..
seni seviyorum ama hâlâ aramadın. bak ne güzel
öldürüyoruz herkesi. seni seviyorum ama bu katil kalp
yerinde durabilecek mi bilmiyorum. artık bilmekten de
nefret ediyorum.

bugün beyoğlu,nda aşkın kokusunu yeniden duydum.
bu seninle ilk karşılaştığımızda kullandığım parfümün
kokusuydu. yeni açılan barlara yürüdüm ama elimde
olmadan yine aynı yerlere gittim. karşıma başka
gözlerle, başka vücutlarla çıkacağını düşündükçe
elim ayağıma dolanıyordu. ne yaparsam yapayım işe
yaramıyor bu deniz kokusu, bu kestaneler, bu acı,
bu sözcükler. bugün beyoğlu,nda ilk kez korktum;
yaşamaktan, yaşamı görmekten, onlar adına hiçbir
şey yapamamaktan korktum. çıkıp gelemeyecekler, bir
daha gelemeyeceğiz bu şarkılara.

üzerimdeki ağırlıkla meydandaki banka oturdum. duvardaki dev ekranda kayıp çocukların fotoğrafları gösteriliyordu. sen hiçbir fotoğrafta yoktun. sarhoş bir adam yanıma oturdu; “sen ne yemek yaparsın ne de temizlik. sen ancak yataktan anlarsın.” ihtiyar adama bakıp gülümsemeye çalıştım. olmuyor, yapamıyorum. kardeşlerim hapishanede ölüyor. her can arası babamın, annemin, sevgilimin gözleri oluyor. artık onları sevmek bile taammüden bir suçtur bu ülkede. “entelsin sen” diyor ihtiyar adam, yüzüme tükürür gibi yere tükürüp gidiyor. konuşmanın bir faydası yok, ben de yürüyorum. konuşabilmek bir lüks. içimde, yarın belki şakırım diyen bir şarkı... ama sen hiç çalmayan bir gitarsın. bak, yine özlüyorum seni. bu itiraf edilmemiş bir yalnızlıktır. on iki kişi öldü ve beni hâlâ aramadın diye ağlamak geliyor içimden. ya bozkırın ortasında bile yoksan diye bağırmak. beni aşağılık aptal, ikide bir hep oyuna geliyorum.

gördün mü, dualar bir işe yaramadı anne. boşuna içirdin okunmuş suları bana. ne sevgilimin kalbi oldu o dualar ne de ölen kardeşlerimin. elimde olsa herkesi öldürürdüm. bir katil bile olmadan, bir katile yakışan ne varsa yapardım. yine de siz sekizincisinin spor ayakkabılarını adnan,a verin, pijamalarını hatıra olarak saklayın. ayten onuru için ölen aşkına ağlasın. çok değil ama biraz ağlasın. kalbim geriye alınamayan bir saat gibi, hatırladıkça sızlayan binlerce göze bölünüyorum.

diğerleri. belki beş dakika sonra, belki yarın özgür olacaklar. gelecek olan her ne ise onları hazır bulacak. tüm şiirleri biliyorlar artık, tüm yitirilmiş adresler ellerinde. tek istedikleri o zaman gelene kadar yanlarında kalması hayatın. yani annelerini görene kadar sadece bu. bir de ayten, aşkına ağlamak istiyorsa kırmızı rujunu sürsün.

ölümün üzerinde bir leş kargasıdır zaman. gece kuşlarının son nakaratı koğuşlara dalar. gıcırdayan ranzalar göz oyuklarının şarkısına katılır. oysa orada yuva yapıyor sessizlik sinsice.

yalan, ağdalı bir salyadır televizyon. çabucak sızar odaya; bürokratların kravatına sıçrayan kanı temizler. hemen sehpanın üzerindeki muhallebinin içine düşer. ölüm, annen seni görmeye geldi; hadi avluya çık, ekrana çık, gazete başlıklarına çık, tuvalete çık.

hepimiz kahramanıyız birbirimizin, hepimiz birbirimizin soytarısı. orada aşk gibi ölüm, soğuk suların altına atılmış tek yirmi beş kuruştur. orada aşk gibi ölüm, fısıldayan bir hıçkırığın kalpte kalan son düğümüdür. ben hep ihanet ediyorum, kahretsin. ikide bir düşüyor düşlerimin tanrısı. soğuk rüyama uzanıyorlar yığılıp kalıyorum. çok utanıyorum; acımı çalıyorlar, ellerimin terini siliyorlar, gözlerimin öfkesini dindiriyorlar, dilimi boyuyorlar sakinleşiyorum.

ben onları yağmurların içinde düşlerim. ve uyuduğum derenin kenarından başımı kaldırıp bağırırım; ölüm aynada saçlarını tıra, anneniz sizi öpmeye geldi.

bugün beyoğlu,nda aşkın kokusunu yeniden duydum. adınız yeniden aşk olsun, aşkolsun çocuklar.

denizin üzerinde, kibrit kutularından bir ev kur bana.
tuzlu su, bütün kibrit uçlarını sakınleştirir. yangınsız,
tutkusuz, şehvetsiz kalırız öylece. belki, işte belki o
zaman âşık oluruz ikimiz; sen bana, ben sana.

başka bir kışın peşindeydim. başka bir sessizliğin. binlerce kılıç iniyordu perdenin üzerine; binlerce yakamoz saçılıyordu çocukluk ayakkabılarıma. aradığım her şeye, göz kalemi almak için park ettiğim kaldırımda rastladım. biri yanağımı yumrukluyordu sanki.., oraya değil, yandaki mağazaya gir diye... öğlendi, çok sıcaktı, kalabalıktı.. çocukluk ayakkabılarımı siyaha boyamışlar. allah hepinizin belasını versin.

ben kötülükle besledim, kendimi prenses gördüğüm rüyalarımı. yetinmedim bir daha yazdım yazamayacaklarımı. devlet on dört yaşında girdi babamla arama. bana aranjman şarkılar hediye eden çocuğu kırım kırım kırdı... edebiyat öğretmenimi, okul müdürümü, siirtli komşumuzu hayretler içinde bıraktı. babam hangi çocuğunu daha fazla seveceğini düşünürken, güneş ellerime ispanyol eteğini düşürdü. tırmandım, tırmandım... allah belanızı versin. babam sustu. sustu, sustu, sordukça sustu. o zaman, kırgın olunca insan nasıl cevap verir anladım. bana tecavüz edenleri vuramazsın ki. babam değilsin ki. damağımda kalan şu ılık kanı, evde açık kalmış tek ışığı ve o an salonun ortasında ispanyol perdelere tutunarak yere yığılmamaya çalışan hayatı..., parçalanmış çocuk sesim, kurtaramazsın ki beni.

çocuğum erkek, yine söylediklerimi yırtıp atıyorum. sayfayı göğsüme yaklaştırıp mememin ucunu ağzının içine sokuyorum. arkadaşımın annesini çağırıp bak diyorum; o benim en güzel çocuğum. git kızım, diyor bu evden; lüks bir otele yerleş. soğuk, klimalı, rahat bir odada emzir çocuğunu. bu sana benzemiyor derlerse sus. haa sütün bol mu; pekmez ye, su iç..

yine aramamışsın beni. biraz daha geç kal ki, bir şey daha bulayım... bir gerçek daha. yanında dublörüyle. bir gerçek daha ister misin; özlemiyorum seni. bir gerçek daha; hiç sevmedim seni. belki de başka bir peşindeyim. her şeyi unutuyorum.

söylesene mavi taşlı sevgilim, sana karşı, çocuk oynucağı yalnızlığım ve yalanlarımla bir kez daha güçlü kalabilecek miyim. kendi hayatımın tek güler yüzlü celladı olarak. yine karşımda ağlayacak mısın. yoksa susacak, nereden buldun bu ayakkabıları diye kızacak mısın. ben yapmadım, allah onların belalarını vermiyor diye kaçacağım, kaçacağım.

ben kendimi yakarak öğrenirim
sarı ve sıcak öğrenirim
yalayarak, tükürerek
durup kusarak öğrenirim

beni çok seveceksin.. ah ne kadar çok seveceksin. seni kendimle aldatacağım, sana anlattıracağım. anlat da bir yanın daha yok olsun. herkesten gözün gibi saklayıp bacaklarının arasında uyuttuğun bebeği görsünler. hadi anlat.., biraz daha ağzına sıcsınlar. rüyalarına tükürsünler, kollarını kessinler, ayaklarının koktuğunu söylesinler. yanmaya başla, seviştiğin geceleri unuttursunlar... yatağının yanına park ettirsinler kalbini. acı yarışına çık, benimki daha büyük diye kıcını yırt. yırt ki kıcına şarap döksünler. hemen uysallaş; “yaaa, zaten ben” diye uysallaş. uysallaş, uysallaş. beni çok seveceksin, kalbimdeki ağrıyı seveceksin, kavgayı vereceğim sana, kavgayı seveceksin. sana hep; 8. doğum günümü kutlarken, tam mumları söndürürken, beyaz elbisem ve at kuyruğu saçlarım çikolataya bulaşırken, “orada duran çocuktun” diyeceğim. atma kendini. o,sun, pastamın tam ortasındaki mumsun ve seni otuz dört dilime böldüm. şimdi bütün parçalarını toplamışsın..., kutlarım..., beni aldattın. vazgeçtim. seni ısırđım elmayla aldatacağım. gelmeyeceğim.

bir yıl iki ay sonra, kalbin üzerinde unutulmuş kelebeği buldum. önce beyaz kapıyı, sonra beyaz bardağı, sonra buğuyu... şimdi tam onu buldum. buğuyu sildim. tuzları yaladım. ona dokunamadım. onu devirdim, bir sağa bir sola. avcumun içine alamadım. bir yıl iki ay önce aşkımanın bittiğini anımsadım. pop müzik dinledim, hepsi geçti. yirmi dört saat, radyo programcısı isen; kitabımı, asla anlayamazsın dedim. düğmelerimi boğazımı örtünceye dek kapadım. okumasınlar beni aşkım. omuzlarımı gösterme onlara.

sağ omzumda iyilik meleğim. sol omzumda kötülük.
sağ omzum deniz için ağlıyor; sol omzum leyla için...
göğsüm yok benim. kelebeğim var. uzak kasabaların tek
beyaz kapısının arkasında; portakal rengi kelebeğim.
ve bana iç diye hatırlatılan portakal likörü. sevgilim,
bunu bana nasıl yaparsın diyor... sen bir fahişeymişsin.
kelebeğimin buğusu çocukluğumdaki pansiyon
odalarının camına yapışıyor. tek taş pırlanta yüzük için
yapılan sevişmeler...

yüzük, meni damlalarının aktığı çarşafın ortasında parlıyor. boşver moruk diyorum; bana beş tane volkmen al. bir de öldüğünde portakal rengi olan kırmızı kelebek. bir de *ray-ban* gözlüklerini bana ver. oğlun beni çok seviyor. onun patlattıktan sonra çöpe attığı flaşlarla fotoğraf çekiyorum. türkiye,de henüz vizyona girmemiş, ingiltere,de bangırdayan şarkıları dinliyoruz oğlunla. i'm a, yazılı tişörtünü giyiyorum. o aldı bana. ama seninle sevişiyorum...

evlendikten sonra öleceğim. bisikletimle, lüks bir otelin kuaför salonuna giriyorum. nikâhım gecikti mi, diye soruyorum. lobide yüz tane kırmızı eşarplı kadın oturuyor. bir tane de sonraki satıra atlıyorum.

göğsüm yok benim... sağ omzumda hâlâ deniz ölüyor;
sol omzumda songül. param yok, göğsüm yok... sağ
omzumda hentbol topu patlıyor; sol omzumda gültekin
ölüyor. boyu bir yetmiş iki, saçları sarı. en sevdiğim
giysisi, daracık gömleği... dinlediğimiz şarkıların
introları sağ omzumda, sol omzumda küçük bir şehir
ölüyor. anılarım ölüyor. aşkım ölüyor. küçük
bir şiir, ölüyor...

bir dakika, iki saniye sonra uçarsam; sen ne yaparsın, dedi. ya sevinçten ağlarsan; öldürürüm seni... portakal likörü iç ve bu kelebeği bardağın içine kim koydu, diye bağır... bağırmanı seviyorum senin. sevgiline beş kere orgazm oldum dediğini, bu kelebeği; neredede... niçin ... nasıl öldünüz diye ağlayışını.

hayatımdaki o işaret kayıp gidiyor gökten; gündüze karşıysa yapayalnızım. parlak bir hediye paketine sığırdı kalbim. çocukluğum, pabuçlarıma bulaşmış mürekkep lekelerini çıkartmakla geçti. ayakkabılığa atılmıştı mucizem... ona da sordum; ancak bir anı yanıt verebilir diye. ama, bir anının yatışmamış öfkesini buldum. anlamıyorsun.

boğuluyorum
kol saatim durmadan çalışıyor
dışarıda gün dönümü vardı
telefonum yanlış numaralara kodlanmış
bacaklarım akıyor
gazoz şişelerini satıp
yaşamıma üç gece daha ilave edemiyorum
üç gece daha yanımda olacak mısın
köşeye sıkıştırıldım
biri yeterdi bana
kurbağa seslerini duyuyorum
bir de baykuş
senin sevdiğin karganın sesi kesildi
sokağın orta yerine
camdan ve naylondan bir kent kurulmuş

orada
hafta sonu
saçlarını yana yatıracağım
onları bryantinleyeceğim
vücudumun kokusu bu diyeceğim
hadi
ben kayboldum
kadehim son mektubun üstüne devrildi
ağlayamıyorum
beni ağlat

birbirimizle hiç ama hiç konuşmadığımız sözcükler var
ya... ben onların sırça köşkünde partiler düzenliyorum.
gözyaşı döküyorum patlamayan kestanelerin
karşısında. vapur yanaştığında aşkım da burada olacak
diyorum. kimse anlamıyor olacakları.

köşeye sıkıştırıldım
anlamıyorsun
seni parçalayabilirim
bir zamanlar
hayat isimli
dudakları çok çirkin
bir arkadaşım vardı
o da senin gibi baktı
ona âşık olmamıştım ama...
anlamıyorsun
boğuluyorum
beni ağlat...

artık özgürüm. öyle yalnızım ki...

yüzde yüz fazlasından bir ölümdü bu. senin, hanesine papatyalar çizdiğin. ve daha az anlaşılır fallarda bulduğun. sakın şaşırma, artık duvar kâğıtlarının içine giriyorum. bacaklarımın arasına sızıyorum. ve denizi görüyorum ki..; o yosun tutmuş bir balık.

seninle ölmek ne güzeldi. balkonları temizlerken sol
kolum kırıldı. kan oturuyor gözlerime, yorgun sarı
pullar uçuşuyor, midem bulanıyor; seninle sessiz
boşluğu yaşıyışma. durup, zenci bir yosma olduğumu
düşünüyorum. öyle siyahım ki.; şaşırtmıyor beni
görünmezliğin şiiri... artık özgürüm, öyle yalnızım ki..

karyolaların altına giriyorum. perdelerin arkasına saklanıyorum. saksıların dibine düşüyorum. öleceğimi bilsem tekrar ederdim sana bütün yazdıklarımı. ama yeniden sevemezdim ki... yüzde yüz fazlasından bir umut düşmüyor gözlerimin hanesine. bir ağlayış ki..; düşün, adını telaffuz edemeyen bir pazar esnafının serasında, ekşi birer elmayız ikimiz.

her aşk bir orospu yaratıyor. bense beyaz duvaklar,
dokunduğumda irkilen sırtlar çiziyorum. ben de
oluyorum, o senin kendin için korktuğun yerde.

gözlerime bak düşünüyorum. ve artık duvar kâğıtlarının
bile içine sızıyorum. durduruyorum kalbimin atışını.
öyle ustalaştım ki.. sihir gerekmiyor artık bana,
büyülerin gerekmiyor. öyle çok bavulumu toplayıp
kaçtım ki kalbimden; şimdi parçalarım mı geride
bıraktıklarım, yoksa kaçık çoraplarım mı bilemiyorum.

daha kolay yaşamalıyım. metruk evlerde yaşayan, “tam işte o kelimeydi” dediğim insanların arasında..; daha kolay ama nasıl, onu da bilmiyorum. aşk ikide bir ellerini tutmak istiyor. “bir gün sen de cezayı çekersin” diyor. boşuna, ellerimi verme... boşuna ellerimi verme... uyutmayacağım seni, ninniler büyütüyor çünkü. bahçende sıçrayan ağustos böcekleri hâlâ saçlarımın içinde..; bir tek ben kanadım, bir tek sen gördün beni.

artık özgürüm, öyle yalnızım ki..

peki ben senin nereni gözlerimle ıslatıyorum...
bu kadar yenik bir şeyi neden itiraf ediyorum. sen
kumbaraların içinde yüzen küçük siyah dudaklı
“kırmızı bir balıkken...”.

sen o uzak ÷lkelerde afrikalı ressamaları satın alan zengin kadınlarla sıcak çaylar içiyorsun. döndüğünde bana anlatacak muhteşem anıların var. bense burada yıllardır önüne geçilemeyen bir kadere eşlik ediyorum. neredeyse bu ÷lkenin; insanları sadece kıymayı, yok etmeyi istediğini düşünerek utançtan kıvranıyordum. manisa,da ve bilmediğim yerlerde gençlere işkence ediliyor. ölüm bir kez daha kazanıyor ve alkışlanıyor. televizyonun karşısında oturup o küçük çocukların bir daha geri dönemeyecek diplere indiklerini, nefreti ördüklerini leblebi yiyerek, biralarımızı devirerek ve zappinge devam ederek izliyoruz. oradaydım. keşke onları hiç tanımasaydım, ergenlik kokan yüzlerini öpmeseydim. sabahlara kadar devrim türk÷leri söyledik. gençliğe ve inanca bir kez daha âşık oldum. şimdi şiir bile onların kanayan vücutlarının yanında anlamsız ve yaşlı kalıyor. ama anlatmak için yine sözcüklere ağlamam gerek. yine sen anlarsın diye..;

kar yağarken çocukları kurşuna dizdiler. herhangi bir nedeni yoktu. ne ellerini ne de gözlerini bağladılar. soru sorulmadı. yalnızca en esmer olana ağaca bakmaması söylendi. o da gözlerini askerin çamurlu botlarına çevirdi. sonra sessizlik oldu. çocuklar hiç üşümediklerini fark etmediler. korkuyorlardı, nedenini boş verdiler. yalnız esmer çocuk ikide bir ağaca bakıyor, ıslak bir kızarıklık rüzgârla gözlerine bulaşıyordu. sarı dişleriyle alt dudağını ısırarak, “lanet olsun” dedi. “ben kötü bir şey yapmadım ki. sadece duvarlara yaşamak istediğimizi yazdık. daha iyi bile değil sadece yaşamak istediğimizi. bağırmış da olabiliriz. belki sokaklarda çok hızlı yürüdük, belki botlarımızın sesi biraz fazla çıktı. ama biz üşümemek için koşuyorduk. belki de baba, bütün suç senindi.” yağmur yağıyordu ve çocuklar ilk kez bir şey hissettiler. dönecek yerleri yoktu. “ayağıma bakma” diye bağırdı asker. “ben de bir şey yapmadım. ama bir suçlu gerek adalet için. ve adalet için kurban gerek bir kahramandan çok.”

ama çocuklar yine de askere bağırmak istediler: “neden av tüfekleriyle vuruyorsunuz, neden salıncakların ipleriyle boğuyorsunuz, neden yağmurdan sığındığımız duvarların altında taşa tutuyorsunuz. kalbinizi söküp alan biz değildik ki...”

yağmur yağıyordu. ucuz siyah ayakkabısı, yakası
naylon deriden işlemeli montu; ötekinin çorapları
beş gündür kurumamıştı ve yeni girmişti ergenliğe.
düştüğçe kalkıyordu ayağa, düştüğçe kalkıyordu.
bahara aldanıp çiçek açan ağaca bakıyordu esmer olanı.
ağaç devrilirse diyordu içinden..., ya ağaç devrilirse.
ağacın arkasından askerin hıçkırık sesleri duyuluyordu.
asker mırıldanıyordu: “sen bugün suçlusun, yarın belki
de kahraman olacaksın. ama ben hep suçlu kalacağım.
köye dönünce iyi asker diyerek yanaklarımdan
öpecekler. lütfen affet beni, yoksa ben de öleceğim.”
hep birlikte ağladılar,
kalbinizi çalan biz değildik ki...

bari sen müziği değiştir kırmızı balığımı.
sokaktan oyuncak arabalar geçiyor,
oyuncak çiçek satıcıları.
oyuncak bacaklı kadınlar,
ve oyuncak vapurlar geçiyor.
ben hep çocuk kalacağım,
sen hep oyunbozan.
müziği değiştir emre, dişim fena ağrıyor.
beynimde bando takımı.
ruhum naylon bebekler gibi.
tüm bu sesleri içime giyiyorum,
sen müziği değiştir.
başın avuçlarıma düşüyor;
her şey çok pahalı diyorsun. ekmek 20 bin lira, simitse..
açlıktan ölmeyenlerin sokakta kurşuna dizildiğini
bilip bilmediğimi soruyorsun.
müziği değiştir, canım fena yanıyor.

bir inat ki hayat sorma.
bir inat ki hayat sorma.
bari sen müziği değiştir.
ben de cehennem bir tane kırmızı balığım,
ya sende.
ya sende.
bari ben müziği değiştireyim.

şimdi sana çok kızdım. beni bir avuç mantara ve
intihara sattın. yatağının altında saklanan bir tanrıça
olduğuma ve seni terk edeceğime inandığın için müziği
değiştirmedin. öyle kızdım ki bütün begonyalarımın
suyunu içtim;

kutsal melekler ısırır. öksürürler ve ağlarlar. dönme dolaba binerler... pamuk helva yerler.. ve de hiçbir şey hatırlamazlar., unutmadım zannedersin.

bir ısırışla öpüşün farkına varmayarak sokakları tinerliyorum. tanrı bana izin ver. versin ki sabah kokun bile kalmasın. ama ikimiz de biliyoruz, kaçarken çıkardığımız topuk sesleri hayatı kırabilir. külotlarımızdaki ter; senin çarşafındaki kan, benim yastığımdaki dudak izleri... melekler yüzlerini bana hediye ederken bütün uzaklıklar seni sırtımda öksürtür. şehir, saçlarına naylon örgüler eklerken aşksızlıkla el sıkıştı. sana yalan konuşmak için arabadan inmeni bekliyor. asfalttaki beyaz şerit düşmemen için yapıldı, bana gelmen için. lanetli uykulardan uyanıyorum, aman ha, sakın sen tutma beni.

biraz daha uyu, biraz daha hayatta kal diye tutunduğum rüyalar karnımdan yollara fışkırıyor. saçlarını ısırıyorum. cinneti ortaya çıkaran televizyonun önünde öp beni. “sen her zaman nivyork,tan daha güzeldin” de, “seni hiç kırmadım ki” de, “kim uydurdu bu yalanı.”

şimdi seni nivyork,tan çağırdım. mavi göz kalemlerimi hiç sürmedim. anla artık, ben maviyi hiç sevmedim. ama valizimden mavi adamlar, mavi kelekler çıktı. mardin'e gideyim de gör.. seni öpmeye bir başlayayım da gör.. kör, kör, kör erkek çocuklarım. annelerinin kombinezonundan yaralı aşklarım. hiç açığa çıkmayan aşksız çarşaflarınızı bir tek ben yıkadım. yeşil banknotlarla, yeşil banklarda seviştiğinizi de ben gördüm. kalbinizin tanrıçasına ishal edebilecek kadar televizyon koridoruydunuz. külotunuz biraz ıslak, adrenalininiz iktidara endeksli. korktum, ben de seni seviyorum, hem de nasıl... korkuyorum. tanrı şahidim olmuyor ki. sen şahidim olmuyorsun ki. oysa o adam hapishanedeyken, yeniden cezalandırılacağını söylemediğim şarkılardan anladı. tanrı beni sevmiyor ki, sen beni sevmiyorsun ki, o beni sevmedi ki..,

kendimi tırnağıma sürdüğüm ojenin bozulmamasını önemsedğim kadar önemsiyorum. 10 kere ve herhalde 10 dakika.. yanıldın işte. ve piyanonun tuşlarını gözyaşlarımı içtiği için yaktım, çet beykır dinlediğimi gördüğü için. çırılçıplak evden fırlayıp başka apartmanların beemve,li otogarlarında uyuduğumu gördüğü için. sadece bu yüzden ruh doktorlarının beni düzmek istediğini, erkek arkadaşlarımın aslında bana âşık ağırlı çocuklar olduğunu anladığı için. kalbimi çakmağımın içine doldurdum. yanmıyor, kahretsın yanmıyor.

nefes al... geleceği gördüm. derin bir nefes daha... geleceği gördüm. beyaz, hoş bir duvar ve sadece siyah bir çivinin izi. hadi nefes al... ne ihanetin ne de gölgelerin rengi vardır. o duvar, yalnızlığınla geçemediğin “yalnızlık tüneli”... geceleri sırtıma giren bıçak darbesini; ikide bir sevgilimin kollarında sıçrayışımı gördüm. o zaman anladım, beni terk ettiğini.

üzerime yığılan demir kapıların altında zayıfım. aşktan
tüle bulaşan bir saatin, kırık kalıntısıdır bu... yalandan
doğurdu annem beni. ben de çocuğumu bir yalandan
sıyırıp aldım. çikolata kâğıtlarına karalanıyorum;
yüzünün dağılan kısmına karalanıyorum. bir sokak
piçi, temiz mi silinmiş mi belli olmayan kâğıda,
yazılamayan şiirin gölgesini düşürüyor. o çocuğu
gördüm; çöplüğün yanında martılarla birlikte
bağırıyordu.

kırmızı. sana, sadece kırmızı demeliyim. ben başaramıyorum kırmızı. hatırlamak dışında bir mucizem yok. bir şeye inandım. bir şeye ve sadece bir kere ağlayarak dans ettim. oysa hayata bağlanmak için ayağa kalkmıştım.

demir kapı, demir olan sözcük. köşesinde akasyaların
buğulu kokular yaydığı; parasızlığı, aşkı ve cinnetimi
gördüğüm ev. bir diğerini öldürmeden alınamayan
zafer tadı. ve bana anlatılan tüm tarihlerin
kahramanlığına sığınamayacak kadar kimsesiz kalan
çocukluğum. az öğrenmeliydim, az soru sormalı, hiç
yanıt beklememeliydim. ama, bir sabah bunları yaptım.
kazanılmış nefretlerin övücü sindi aynalara. ve bir de
utanç...

sana, baharı alıkoyuyorum. sonra kışı. sonra
ölümü alıkoyuyorum. kendini arabaların önüne
atan dilencinin elleriyle; güzelliğinden bana kalanı
alıkoyuyorum. sonra erdemi... en başa dönüyorum.

bir nefes daha... geleceği gördüm. kayıp duruyordu
avcumdan. belirsizliği, iğrençliğini örtmüyordu.
kırmızı bir senfoni yazmak istedim, yalnız ışıktaki
duyulan. çünkü beni, sadece babamın aldığı pabuçlar
sevindirdi, bayram kıyafetleri, annemin saçlarımı
açması sevindirdi.

demir kapı. yığılıp kalan ölümün ayağında bıraktığı
ve beni durduran kırmızı... bir türlü tamamlanmayan
hikâyesiyle, orospu kırmızı...

sadece bitmeyen kalemlere ve adalete inanırdım. sense,
birimiz için yaratılmış olan yalnızlığı sahip olurdun.
elveda mürekkep lekem...
elveda şehrin ışıklarıyla boğulan balık...
elveda beyazıt meydanı,nda öldürülen çocuklar...
elveda dokunmaya kıyamadığım sabah güneşim. sırf bu
yüzden seni yıllarca yastığımın altında saklayacağım.

şimdi, bulutlanan içki şişemi ve lambayı söndüren
rüzgârı düşünüyorum.

işaretsiz ve köpeksiz bir evde yazılamayacak kadar çok hikayesi olan kadınlarla oturdum. aynı terasta reçel ekmek yedim. ve hey maykıl diyordum, köylü ve kör inançlıyım. bana ingilizce öğretmedin..., pis.

bir dilenci gibi yalvarıyorum, yine de yanıt vermiyor sözcükler. sözcükler bana kazık attı. tek kelimeyle kazıklandım. babamı yiyip portakalla seviştim. başımı reçellere yaslayıp uyudum. başkaları nasihat etti, korudular beni. en kör yerleriyle bir şey olacağıma inandılar. sevmek için nedenim kalmamıştı. nedensiz de sevileceğini, güzel yüzlü salak bir gitaristi sabaha kadar izleyince anladım. kendimi bir tek sözcüklere düzdürdüm. en çok televizyonda, sinemada, okulda, sokakta ve sende ağladım. inanamıyordum, ihanetlerle yaşıyorduk; hem de sen benim küçük kırmızı balığım, hem de ben. başkalarının dillerindeki öfkeyi yalıyorduk. sadece bu yüzden yazarken kendimi tanrıça sandım tanrıyı iş üstünde yakaladım. . o da bana bu cezayı verdi; bir türlü;

fısıltı eksik kalıyor,
aşk daima eksik kalıyor. offf bunu bana niye yaptın,
bunu bana niye yaptın. dur bir nefes alayım.. ve senin sevdiğin kadın olayım.

başını derenin kenarına koy. atını yıldızlara bağla.
dinle ama korkma, çünkü vitamin aldım, iyiyim. ama;
ya bu soluk sonsa, ağlıyorum fren seslerinin ardından
gelen hıza, kaderimin oyuncağı oldum, sokakta aşkı
buluyorum diye elma şekerleri kazandım, övüncü
oldum sessiz uzlaşmacıların, övüncü oldum tüm
yaşayamamışların, bir kurbanın onurunu diktiler
yakama.

büyük kentlerin ortasında, bir işaret gibi bırakılan kırık aynaya dön. ve ona borçlu olduğun güzelliği sor.

o, şimdi nerede... unuttuğumuz şarkının içinde mi...
köşe başlarında mı... biriktirdiği deniz yıldızlarında
mı... niçin hepsi dört bacaklı...

ben o'ymuşum kahretsin. kim yaptı bunu. kaç yüz
yıllık işkence bu... nereden bulaştım. bu büyü nereden
sarıldı sırtımın ucuna. neresinden vurdular kırgın
sessizliğimi...

ah o zor veda... boyun eğiyorum, bir de...

ağlama kalbim. ağlama. ben hep sokak orospularına,
ibnelere, travestilere âşık olacağım hep, masumuz
işte kalmadı gözyaşımız, diye bağıracağım. senin
için akvaryumlar çalacağım. sen büyük evler gibi
yıkıldığında sanma ki acımı öptüğünü unutacağım.
çünkü, ne mucize, hep güzel bir kadın olacağım.
hayatım boyunca yağmura rastladım, hep yağmura....
sana.... pis yağmur, pis yağmur.

bir, iki, üç, dört, beş..... altı değil. hayat, benden
gizlediğin ellerini hangi cebinde saklıyorsun.

www.ithaki.com.tr

[Instagram](https://www.instagram.com/ithakiyayinlari) [Facebook](https://www.facebook.com/ithakiyayinlari) [Twitter](https://twitter.com/ithakiyayinlari) /ithakiyayinlari